



Učinená
KATASTROFA

JAMIE McGUIRE

Autorka bestselleru *Krásná katastrofa*

Učiněná
KATASTROFA

Učiněná
KATASTROFA

JAMIE McGUIRE

Libri
FORTUNA

Original title: Jamie McGuire: WALKING DISASTER
Copyright © 2013 by Jamie McGuire
Cover Concept by Damon.Za
Cover Art by Tony Mauro
Published by Atria Paperback A Division of Simon & Schuster, Inc.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Jana Pacnerová, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Petr Mikeš
První vydání

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa i události a souvislosti zde popisované jsou buď výplodem autorčiny fantazie, nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-808-9

*Věnováno Jeffovi,
mé osobní
KRÁSNÉ katastrofě*

Prolog

ANI SE ZPOCENÝM ČELEM A ZAJÍKAVÝM DECHEM NEVYPADALA nemocně. Její pleť ztratila broskvový jas, na který jsem byl zvyklý, a oči neměla zářivé jako obyčejně, ale stejně byla krásná. Nejkrásnější ženská, co jsem kdy viděl.

Ruka jí spadla z postele a zacukala prstem. Sjel jsem pohledem od křehkých, zažloutlých nehtů nahoru po tenké paži až k vychrtlému rameni, nakonec jsem dorazil k očím. Dívala se na mě štěrbinkami mezi víčky, pootevřenými jen tolik, aby mi dala na srozuměnou, že mě opravdu vidí. Právě to jsem na ní miloval. Když se na mě dívala, tak mě opravdu viděla. Nedívala se přese mě na desítky jiných věcí, které potřebovala za den stihnout, ani nevypínala zvuk při mých pitomých historkách. Poslouchala a dělalo jí to opravdu radost. Všechny ostatní jako by přikyvovaly bez naslouchání, ale ona ne. Ona nikdy.

„Travisi,“ řekla ochraptěle. Odkáslala si a koutky úst se jí zvedly. „Pojď sem, zlato. To nic. Pojď sem.“

Táta mi položil pár prstů na zátylek a postrčil mě dopředu, přičemž poslouchal, co říká ošetřovatelka. Táta jí říkal Becky. Před několika dny přišla k nám domů poprvé. Mluvila tichým hlasem a oči měla docela milé, ale já neměl Becky rád. Nedomákal bych to vysvětlit, ale z její přítomnosti šel strach. Věděl

jsem, že asi přišla pomáhat, ale nebylo to dobré, i když tátovi nevadila.

Tátovo štouchnutí mě popohnalo o několik kroků dopředu, tak blízko, aby se mě mamka mohla dotknout. Natáhla dlouhé, elegantní prsty a přejela mi jimi po paži. „To nic, Trivisi,“ zašeptala. „Mamka ti chce něco povědět.“

Strčil jsem si prst do pusy, přejížděl si jím po dásních, ošíval jsem se. Když jsem přikývl, její slabý úsměv se rozšířil, tak jsem si dal záležet, abych hodně pohyboval hlavou a přistoupil jsem blíž k jejímu obličejí.

Z posledních sil se ke mně přisunula blíž a pak se nadechla. „To, o co tě chci požádat, bude hodně těžké, synku. Víím ale, že to dokážeš, protože už jsi velký kluk.“

Znovu jsem přikývl a napodobil její úsměv, i když to nebylo upřímné. Usmívat se, když vypadala tak unaveně a ustaraně, mi nepřípadalo správné, ale moje statečnost jí působila radost. Tak jsem byl statečný.

„Trivisi, potřebuju, abys poslouchal, co budu říkat, a ještě důležitější je, aby sis to zapamatoval. Bude to moc těžké. Snažím se rozpomenout na věci, co se děly, když mi byly tři, a...“ Umlkla, na chvíličku ji překonala bolest.

„Přestáváte zvládat bolest, Diane?“ zeptala se Becky a vsunula do máminy kapačky injekční jehlu.

Po několika minutách se mamka uvolnila. Opět se nadechla a zkusila to znovu.

„Můžeš to pro mamku udělat? Dokážeš si zapamatovat, co ti řeknu?“ Zase jsem přikývl a ona zvedla ruku k mojí tváři. Pokožku neměla moc teplou a ruku udržela jen pár vteřin, než se jí začala třást a spadla na postel. „Za první, nevádí, když jsi smutný. Nevadí, když něco cítíš. To si zapamatuj. Za druhé, buď dítětem tak dlouho, jak jen to půjde. Hraj si, Trivisi. Vyváděj hlouposti“ – oči se jí zaleskly – „a s bratry se o sebe starejte navzájem,

a taky o tatínka. I když vyrosteš a odstěhuješ se, je důležité vracet se domů. Jasně?“

Hlava mi poskočila nahoru a dolů, zoufale jsem jí toužil vyhovět.

„Jednoho krásného dne se zamiluješ, synku. Nespokoj se jen tak někým. Vyber si děvče, co se ti jen tak snadno nepoddá, takové, o jaké budeš muset bojovat, a pak v boji nikdy neustávej. Nikdy“ – zhluboka se nadechla – „nepřestávej bojovat o to, po čem toužíš. A nikdy“ – obočí se jí svažilo – „nezapomínej, že tě mamka miluje. I když mě neuvidíš.“ Po tváři jí skanula slza. „Vždycky, vždycky tě budu milovat.“

Prerývaně se nadechla a pak se rozkašlala.

„Tak jo,“ řekla Becky a strčila si do uší něco divného. Druhý konec toho předmětu přidržela mamce na hrudi. „Nejvyšší čas si odpočinout.“

„Není čas,“ zašeptala mamka.

Becky se podívala na tátu. „Už se to blíží, pane Maddoxi. Asi byste měl přivést ostatní chlapce, aby se rozloučili.“

Tátovy rty vytvořily tvrdou čáru, zavrtěl hlavou. „Nejsem připravený,“ vypravil ze sebe přidušeně.

„Nikdy nebudete připravený ztratit manželku, Jime. Ale nesmíte ji nechat odejít, aniž se s ní kluci rozloučí.“

Táta chvíličku přemýšlel, otřel si nos rukávem a pak přikývl. Vyřítíl se z místnosti, jako by byl naštvaný.

Pozoroval jsem mamku, sledoval jsem, jak se snaží dýchat, a sledoval jsem i Becky, jak kontroluje číslice na skřínce vedle ní. Dotkl jsem se mamčina zápěstí. Becky měla v očích výraz, jako by věděla něco, co já jsem nevěděl, a udělalo se mi z toho špatně od žaludku.

„Víš, Traviši,“ řekla Becky a sklonila se, aby se mi mohla dívat do očí, „ten lék, co dávám mamince, ji uspí, ale i když spí, pořád tě slyší. Ještě pořád můžeš mamce říkat, že ji máš

rád a že se ti po ní bude stýskat, a ona uslyší všechno, co jí povíš.“

Podíval jsem se na mamku, ale rychle jsem zavrtěl hlavou. „Nechci, aby se mi po ní stýskalo.“

Becky mi položila na rameno měkkou, teplou ruku, stejně jako to dělávala mamka, když jsem byl rozčilený. „Máma tu chce být s tebou. Moc to chce. Ale Ježíš ji zrovna teď chce mít u sebe.“

Zamračil jsem se. „Já ji potřebuju víc než Ježíš.“

Becky se usmála a pak mě políbila do vlasů na temeni.

Táta zaklepal na dveře a pak je otevřel. Bratři se shlukli na chodbě kolem něj a Becky mě za ruku odvedla k nim.

Trenton nespouštěl oči z mamčina lůžka a Taylor a Tyler se dívali všude, *jen ne* na lůžko. Nějak se mi udělalo líp z toho, že všichni vypadají stejně vyděšeně, jak jsem se cítil i já.

Thomas si stoupl vedle mě, trošičku do popředí, jako tenkrát, když jsme si hráli na zahrádce a kluci ze sousedství se snažili vyvolat rvačku s Tylerem a on mě ochraňoval. „Nevypadá dobře,“ řekl Thomas.

Táta si odkašlal. „Mámě je už dlouho opravdu zle, kluci, a je čas, aby... je čas, kdy...“ Umlkl do ztracena.

Becky se soucitně pousmála. „Vaše máma nejí a nepije. Tělo ji opouští. Bude to hodně těžké, ale je vhodná chvíle říct mámě, že ji máte rádi a že se vám po ní bude stýskat a že nevadí, když odejde. Potřebuje vědět, že to nevadí.“

Bratři pokyvovali hlavami jako jeden muž. Všichni až na mě. Vadilo to. Nechtěl jsem, aby odešla. Bylo mi jedno, jestli o ni Ježíš stojí nebo ne. Byla to moje mamka. Ať si vezme nějakou starou mamku. Takovou, co nemá malé kluky, o které by se starala. Snažil jsem se rozpomenout na všechno, co mi povídala. Snažil jsem se vstípit si to do hlavy: Hrát si. Navštěvovat tátu. Bojovat za to, co miluju. To poslední mi vadilo. Miloval jsem mamku, ale nevěděl jsem, jak za ni bojovat.

Becky se naklonila k tátovu uchu. Potřásl hlavou a pak kývl na mé bratry. „Tak jo, kluci. Rozloučíme se a ty pak musíš uložit bratry do postele, Thomasi. Nemusí tady být až do konce.“

„Ano, prosím,“ řekl Thomas. Věděl jsem, že statečnost jen hraje. Oči měl stejně smutné jako já.

Thomas na ni chvíli mluvil a pak jí Taylor a Tyler něco šeptali, každý do jednoho ucha. Trenton plakal a dlouho ji objímal. Všichni jí říkali, že nás klidně může opustit. Všichni až na mě. Mamka tentokrát nic neodpovídala.

Thomas mě zatahal za ruku, odváděl mě z ložnice. Šel jsem pozadu, až jsme se ocitli na chodbě. Snažil jsem se předstírat, že bude jenom spát, ale v hlavě se mi všechno zamotalo. Thomas mě zvedl a odnášel po schodech nahoru. Zrychlil, když k nám skrz stěny dolehl tátův nárek.

„Co ti řekla?“ zeptal se Thomas a otočil kohoutkem nad vanou.

Neodpověděl jsem. Slyšel jsem jeho otázku a pamatoval jsem si, co mi pověděla, ale slzy mi nefungovaly a pusa taky ne.

Thomas mi stáhl přes hlavu tričko, umouněné od hlíny, a na podlahu dopadly i moje šortky a slipy. „Tak polez do vany, špunte.“ Zvedl mě ze země a posadil mě do teplé vody, namočil žínku a vyždímal mi ji na hlavu. Ani jsem nemrkl. Ani jsem se nesnažil setřít vodu z obličeje, i když jsem to nesnášel.

„Včera mi máma řekla, abych se staral o tebe a o dvojčata, a abych dohlédl na tátu.“ Thomas sepal ruce na okraji vany a opřel si o ně bradu, díval se na mě. „Takže to udělám, Trave, jasný? Budu se o tebe starat. Takže žádný strachy. Bude se nám po mámě stýskat společně, ale neboj se. Postarám se, aby všechno dobře dopadlo. Slibuju.“

Chtěl jsem přikývnout nebo ho obejmout, ale nic z toho nešlo. I když jsem měl za ni bojovat, byl jsem nahoře, ve vaně plné vody, nehybný jako socha. Už jsem ji zradil. Slíbil jsem jí někde

v hloubce srdce, že udělám všechny ty věci, co mi říkala, hned jak mi začne zase fungovat tělo. Až smutek odejde, budu si pořád hrát a pořád budu bojovat. Usilovně.

Kapitola první

Holubička

PODĚLANÍ SUPI. DOKÁŽOU NAD VÁMI ČEKAT CELÉ HODINY. DNY. Taky noci. Zírají přímo skrze vás, vybírají si, které části si z vás vykousnou nejdřív, na kterých kouscích si nejvíc pochutnají, které budou nejkřehčí nebo jen který kousek vašeho těla bude nejdostupnější.

Jenže nevědí, nikdy nepředvídají, že kořist švindluje. Supi jsou hloupí. Zrovna když si myslí, že jim postačí trpělivě sedět a čekat, až vypustíte duši, udeříte. Tím nasadíte svou tajnou zbraň: naprostý nedostatek úcty ke *statu quo* – odmítnutí podlehnout řádu věcí.

Tehdy je šokujete tím, jak moc na všechno dlabete.

Protivník v Kruhu, nějaký nahodilý šmejd, co chce urážkami odhalit vaše slabosti, ženská, co se vás pokouší spoutat – narážíte na ně každou chvíli.

Už od hodně raného věku jsem si dával dobrý pozor, abych žil svůj život takhle. Ti ufňukaní sráči, co chodí po světě a rozdávají svou duši kdekteré uječené zlatokopce, která se na ně usměje, to chápou úplně špatně. Jenže nějak se stalo, že já byl ten, kdo plaval proti proudu. Byl jsem na vedlejší koleji. Jejich přístup byl těžší, podle mého názoru. Nechat emoce za dveřmi a nahradit je otupělostí nebo vztekem – který se dal ovládat mnohem snáz –,

bylo lehké. Když něco cítíte, jste zranitelní. I když jsem se mnohokrát pokoušel vysvětlit tenhle omyl svým bratrům, bratrancům nebo kamarádům, narážel jsem na skepsi. I když jsem je mockrát viděl brečet nebo ztrácet spánek kvůli nějaké tupohlavé mrše na jehlových podpatcích, která na ně stejně úplně kašlala, nedokázal jsem to pochopit. Ženské, které stojí za takovou velkou láskou, nedopustí, abyste se do nich kdovíjak snadno zbláznili. Neohnou se vám přes pohovku, ani se nenechají zlákat do ložnice hned první večer – ba ani desátý.

Moje teorie se setkávaly s nepochopením, protože to prý chodí jinak. Přitažlivost, sex, pobláznění, láska a pak zklamání. To bylo logické pořadí. A bylo to tak vždycky.

Ale u mě ne. Ani, kurva, omylem.

Už dávno jsem se rozhodl, že nebudu krmit supy, dokud se neobjeví hrdlička. Holubička. Taková duše, která nikomu nepřekáží, jen si tak chodí a hledí si svého, snaží se proplout životem, aniž všechny ostatní zatěžuje vlastními potřebami a sobeckými návyky. Statečná. Komunikativní. Inteligentní. Krásná. Způsobná. Stvoření na celý život. Nedosažitelná, dokud nemá důvod vám věřit.

Jak jsem stál v otevřených dveřích svého bytu a oklepával poslední kousek popela z cigarety, bleskla mi paměť dívka v zakrváceném růžovém kardiganu, dívka z Kruhu. Bez přemýšlení jsem ji pojmenoval Holubička. Tenkrát to byla jen pitomá přezdívkou, aby se cítila ještě nepříjemněji než předtím. Její karmínem postříkaný obličej, vykulené oči, navenek působila nevinně, ale já poznal, že to dělají jen ty šaty. Zaplašil jsem vzpomínku na ni a zadíval se prázdnýma očima do obývacího pokoje.

Megan ležela líně na pohovce a dívala se na televizi. Vypadala znuděně a já se v duchu ptal, proč je ještě pořád v mém bytě. Obvykle si sbalila věci a odešla hned potom, co jsem jí to udělal.

Dveře zanařikaly, když jsem do nich strčil a otevřel je o trochu víc. Odkašlal jsem si a zvedl batůžek za popruhy. „Megan. Jdu ven.“

Posadila se a protáhla, a pak popadla tlustý řetízek své nadměrně velké kabely. Neuměl jsem si představit, že by měla tolik věcí, aby ji naplnily. Megan si přehodila stříbrné články přes rameno, pak vklouzla do lodiček na vysokém klínu a loudavě vyšla ze dveří.

„Pošli mi textovku, kdyby ses nudil,“ řekla, aniž se podívala mým směrem. Nasadila si obrovské sluneční brýle a pak už sestupovala ze schodů, vůbec se jí nedotklo, že jsem ji vyhodil. Její lhostejnost byla přesně ten důvod, proč se Megan stala jedním z mých častých úletů. Nevykřikovala nic o závazcích, ani se nevztekala. Brala naše uspořádání takové, jaké bylo, a pak si šla po svém.

Můj harley se leskl v ranním podzimním slunci. Počkal jsem, až Megan vyjede z parkoviště a pak jsem klusem seběhl schody. Přitom jsem si zapínal zip u bundy. Přednáška doktora Ruesera z humanitních věd začínala za půl hodiny, ale nevadilo mu, když jsem přišel pozdě. Pokud ho to neštvalo, vážně jsem neviděl smysl v tom, že bych se zabil, abych tam byl včas.

„Počkat!“ zavolal někdo za mnou.

Shepley stál v domovních dveřích, do půl těla nahý, a balancoval na jedné noze, přičemž se snažil navléknout si na druhou ponožku. „Chtěl jsem se tě zeptat včera večer. Co jsi říkal Markovi? Naklonil ses mu k uchu a něco jsi mu řekl. Vypadal, jako by se dusil.“

„Děkoval jsem mu, že před pár víkendy vypadnul z města, protože jeho máma byla učiněná tygřice.“

Shepley na mě zůstal pochybovačně civět. „Ty vole. To snad ne.“

„Ne. Slyšel jsem od Cami, že ho v okrese Jones zatkli při konzumaci alkoholu.“

Potrásl hlavou a pak ukázal na pohovku. „Nechals tentokrát Megan přespat?“

„Ne, Shepe. To přece víš.“

„Přišla si jen na ranní rychlovku před přednáškami, co? To je zajímavý způsob jak si tě pojistit na celý den.“

„Myslíš?“

„Každá další už dostane jen unavené zbytky.“ Shepley pokrčil rameny. „Taková je Megan. Kdoví. Poslyš, musím odvézt Ameriku zpátky do kampusu. Chceš se svézt?“

„Uvidíme se pak,“ navlékal jsem si rukavice. „Můžu Meru svést, jestli chceš.“

Shepley zkrivil obličej. „Hm... nechci.“

Pobavený jeho reakcí jsem nasedl na harleye a nakopl motor. I když jsem měl zlovyk svádět kamarádky jeho přítelkyně, jednu čáru bych nikdy nepřekročil. America byla jeho, a jakmile o nějakou holku projevil zájem, zmizela mi z radaru a už jsem o ní nikdy ani neuvažoval. To věděl. Prostě se mu líbilo mě popichovat.

Za Sig Tau jsem se setkal s Adamem. Ten řídil Kruh. Po úvodní výplatě hned večer jsem ho nechal vybrat následující den sázky a pak jsem mu dal podíl za námahu. On obstarával náklady, já si nechával výhry. Náš vztah byl ryze obchodní a oba jsme to raději vedli jednoduše. Dokud mi platil, nemontoval jsem se do něj, a dokud nechtěl dostat nakopáno, nemontoval se on do mě.

Vydal jsem se přes kampus do jídelny. Těsně předtím, než jsem se ocitl u dvojíých plechových dveří, zastoupily mi cestu Lexi a Ashley.

„Ahoj, Trave,“ řekla Lexi a zaujala dokonalý postoj. Perfektně opálená, silikonová ňadra jí vykukovala z růžového trička. Ty neodolatelné, poskakující kopečky mě původně uprosily, abych jí to udělal, ale jednou stačilo. Její hlas mi připomínal zvuk vzduchu, pomalu vypouštěného z nafukovacího balonku, a noc po mně ji přefiknul Nathan Squalor.

„Ahoj, Lex.“

Uštípl jsem zapálený koneček cigarety a odhodil ji do koše na odpadky, pak jsem rychle prošel dveřmi kolem ní. Ne že bych se nemohl dočkat, až si vyberu z bufetu zvadlou zeleninu, oschlé maso a přezrálé ovoce. Ježíšmarjá. Z toho jejího hlasu začínali psi výt a děti se rozhlížely, která postava z kreslených grotesek že to ožila.

Bez ohledu na to, že jsem je přehlížel, mě obě holky následovaly.

„Shepe,“ kývl jsem na něj. Seděl s Amerikou a smál se s lidmi kolem sebe. Holubička ze zápasu seděla naproti němu a štouřela se v jídle plastovou vidličkou. Můj hlas zřejmě popíchl její zvědavost. Cítil jsem, jak mě velkýma očima sleduje až na konec stolu, kam jsem si hodil tác.

Slyšel jsem, jak se Lexi chichotá a nutí mě zdržovat podrážděnost, která ve mně kypěla. Když jsem si sedl, vybrala si místo židle moje koleno.

Několik kluků z fotbalového týmu, sedících u našeho stolu, to sledovalo v němém úžasu, jako by pronásledování dvěma pologramotnými šlapkami bylo jejich nedosažitelným cílem.

Lexi vsunula ruku pod stůl a pak mi zaryla prsty do stehna a sunula je po vnitřním švu mých džínů. Roztáhl jsem nohy o trochu víc a čekal, až bude na metě...

Těsně předtím, než jsem na sobě ucítil její ruce, donesl se ke mně přes stůl Američin hlasitý šepot.

„Myslím, že se mi zrovna zvednul kufr.“

Lexi se otočila, celé tělo jí ztuhlo. „To jsem slyšela, ty couru.“

Kolem obličeje Lexi proletěl rohlík, dopadl na podlahu a Lexi poskočila. Shepley a já jsme si vyměnili pohled a já pak povolil koleno.

Lexi žuchla zadkem na dlažbu jídelny. Přiznávám, trochu mě rajcovalo, když jsem uslyšel, jak její pokožka pleskla o keramiku.

Moc si nestěžovala a odkráčela. Shepley zřejmě moje gesto ocenil a mně to celkem vyhovovalo. Holky jako Lexi jsem nevydržel tolerovat dlouho. Měl jsem jedno pravidlo: respekt. Vůči mně, mé rodině a mým kamarádům. Sakra, dokonce i někteří moji nepřátelé si zasloužili respekt. Neviděl jsem důvod, proč se stýkat s lidmi, kteří tuhle životní poučku nechápou, déle než bylo nutné. Možná to zní přehnaně kriticky vůči ženským, které vstupovaly do dveří mého bytu, ale pokud s sebou přinášely respekt, tak jsem jim ho taky poskytoval.

Mrkl jsem na Ameriku, která působila spokojeně, kývl na Shepleyho a pak jsem si strčil do pusy další sousto z talíře.

„Včera večer se ti to povedlo, Vzteklej pse,“ řekl Chris Jenks a cvrnknul přes stůl kruton.

„Kušuj, blbče,“ řekl Brazil svým typicky tlumeným hlasem. „Adam už tě tam jakživ nepustí, jestli se dozví, že mluvíš.“

„Aha. Tak jo,“ pokrčil rameny.

Odnesl jsem táč ke stojanu se špinavým nádobím a pak jsem se podmračeně vrátil na své místo. „A neříkej mi tak.“

„Jak? Vzteklej pse?“

„Jo.“

„Proč ne? Já myslel, že je to tvoje přezdívka z Kruhu. Něco jako mají striptérky.“

Zabodl jsem do Jenkse pohled. „Co kdybys držel hubu, aby se ti ta díra v ksichtu mohla zahojit.“

Nikdy jsem tu ponravu neměl rád.

„Jasná věc, Traviši. Stačí jen říct.“ Nervózně se uchechtl, pak sebral táč a odporoučel se.

Zanedlouho byla jídelna z větší části prázdná. Podíval jsem se po Shepovi a Americe, kteří si povídali se svou kamarádkou. Měla dlouhé vlnité vlasy a pleť ještě pořád bronzovou letním opálením. Neměla zrovna ty největší kozy, co jsem kdy viděl, ale její oči... měly zvláštní šedou barvu. Nějak povědomou.

Na žádný pád jsem se s ní nemohl nikdy dřív setkat, ale cosi v jejím obličejí mi připomínalo něco, co jsem nedokázal přesně definovat.

Vstal jsem a zamířil k ní. Měla vlasy pornohvězdy a tvář an-děla. Její oči měly mandlový tvar a byly výjimečně krásné. Vtom jsem to uviděl: za krásou a falešnou nevinností bylo ještě něco dalšího, něco chladného a vypočítavého. I když se usmívala, vi-děl jsem v ní hřích zakořeněný tak hluboko, že to žádný kardigan nedokázal zakrýt. Ty oči pluly nad drobným nosíkem a pravidel-nými rysy tváře. Pro všechny ostatní byla čistá a naivní, ale tahle holka něco skrývala. Poznal jsem to jen proto, že stejný hřích se celý život skrýval i ve mně. Rozdíl byl v tom, že ona ho držela hluboko pohřbený a já ten svůj pravidelně vypouštěl z klece.

Pozoroval jsem Shepleyho, dokud na sobě neucítil můj po-hled. Když se na mě podíval, kývl jsem směrem k holubičce.

Kdo to je? naznačil jsem ústy.

Shepley reagoval jen nechápavě sraštělým čelem.

Ona, dodal jsem nehlasně.

Shepleymu se zvedly koutky v protivně syčáckém úsměvu, který měl vždycky, když se mě chystal něčím naštvat.

„Cože?“ zeptal se Shepley o hodně hlasitěji, než bylo třeba.

Bylo poznat, že dívka ví, že mluvíme o ní, protože vytrvale klopila hlavu a předstírala, že neslyší.

Po šedesáti vteřinách v přítomnosti Abby Abernathyové mi byly jasné dvě věci: moc toho nenamluví, a když už, tak je do-cela mrcha. Ale já nevím... tak nějak jsem to u ní žral. Měla dost tvrdou fasádu, aby si nepustila k tělu sráče, jako jsem já, ale to ve mně budilo ještě větší odhodlání.

Už po třetí nebo po čtvrté nade mnou zvedla oči v sloup. Štval jsem ji a připadalo mi to pěkně zábavné. Holky se mnou obvykle nejednaly s jednoznačnou záští, ani když jsem jim uka-zoval dveře.

Když nezabraly ani moje nejlepší úsměvy, maličko jsem přitlačil.

„Nemáš tik?“

„Cože?“ zeptala se.

„Tik. Pořád koulíš očima.“ Kdyby mě mohla zavraždit pohledem, tak jsem na místě vykřvácel. Nemohl jsem se ubránit smíchu. Byla uštěpačná a pekelně drsná. Líbila se mi každou vteřinou víc.

Naklonil jsem se k ní blíž. „Tomu tedy říkám nádherný oči. Jakou mají vůbec barvu? Šedou?“

Okamžitě sklonila hlavu, až jí obličej zakryly vlasy. Bod. Znejistěl jsem ji, a to znamenalo, že se mi začíná dařit.

America se okamžitě vmísila, aby mě odradila. Nemohl jsem jí to vyčítat. Viděla nekonečnou řadu holek, které do bytu vstupovaly a zase odcházely. Nechtěl jsem Ameriku naštvat, ale nevypadala vztekle. Spíš pobaveně.

„Nejsi její typ,“ řekla America.

Spadla mi brada, přistoupil jsem na její hru. „Já jsem typ pro každou!“

Holubička na mě koukla a usmála se od ucha k uchu. Zmocnil se mě příjemný pocit – patrně šílené nutkání složit tuhle holku na svůj gauč. Byla jiná, a to bylo osvěžující.

„Aha! Úsměv,“ řekl jsem. Nazval jsem to prostě úsměvem, jako by to nebyla ta nejkrásnější věc, co jsem kdy viděl – nebylo to výstižné, ale nehodlal jsem si podělat hru, zrovna když mi začínala vycházet. „Přece jen nejsem úplnej hajzl. Těšilo mě, Holu.“

Vstal jsem, obešel stůl a naklonil se k Američinu uchu. „Píchněš mi, jo? Budu se chovat slušně, přísahám.“

Jen taktak jsem uhnul letícímu bramborovému hranolku.

„Dej pusu pryč od ucha mé holky, Trave!“ řekl Shepley.

Couval jsem s rukama vzhůru, abych zdůraznil ten nejnevinnější výraz ve tváři, na jaký jsem se zmohl. „Komunikuju! Já ko-